

Bekymringer faa en bestemmende Indflydelse paa vore Handlinger helt op i Alderdommen. Hver Gang, vi virkelig tager Mod til os og vil række efter Lykkens skinnende Guldfrugter, er det, som om den moderlige Haand advarende holdt os tilbage, . . . akkurat som den Gang, da vi som Børn vilde op i Æbletræerne, og hun raabte til os: »Pas dog paa, Børnlille . . . I kunde falde ned og støde jer!«

»Men jeg har aldrig kendt nogen Moder,« slap det Per ud af Munden.

»Nu — saa har man en Fader, sine Søsken, sine velmenende Onkler og Tanter, der paa samme Vis — —«

»Jeg har heller aldrig kendt hverken Fader eller Søsken.«

»Hvad behager?«

»Jeg er et Hittebarn.«

Neergaard rettede sig langsomt op i Stolen.

»Hvad er De? . . . Er De virkelig — —?«

»Ja,« sagde Per, — han var bleven stærkt rød. Han havde egentlig ikke villet sige det. Men da han nu en Gang var begyndt, kunde han ikke lade være med at fortsætte og fortalte da overgivent, at han efter al Sandsynlighed stammede fra omvankende Zigøjnere paa den jyske Hede, hvor hans Plejeforældre havde boet. Under Paavirkning af Aftenens Hændelser, af Vinen og sin Tilhørers stigende Forbavselse udstyrede han ovenikøbet sin Fortælling